

ΜΟΝΗ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΟΤΑΝ ΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ

Α. Εισαγωγικά

1. Μία από τις βασικές κατηγορίες πού μᾶς ἀπευθύνουν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου στίς ἀπαντήσεις τους σέ μελέτες μας πού γράψαμε παλαιότερα¹ εἶναι ὅτι ἔλκουμε τήν διαδοχή καί τήν ἱερωσύνη μας ἀπό τούς Ρώσσοις τῆς Διασπορᾶς καί συγκεκριμένα ἀπό τήν Σύνοδο τοῦ Μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου **Μητροπολίτου Φιλαρέτου**.

Μᾶς κατηγοροῦν, λοιπόν, ὅτι πήραμε τήν ἱερωσύνη ἀπό τούς Ρώσσοις πού τότε ἦταν κοινωνικοί μέ τούς Νεοσημερολογίτες-Οἰκουμενιστές καί ἐπομένως δέν διαφέρουμε τάχα ἀπό αὐτούς καί δέν θά ἔπρεπε νά διακόψουμε τήν κοινωνία μας μέ τά κακόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τήν Ἀρχιεπισκοπή τῆς Ἑλλάδος,² παρὰ τό γεγονός ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος καί ὁ κ. Χριστόδουλος εἶναι Λατινόφρονες καί Οἰκουμενιστές καί συμπροσεύχονται μέ ὄλο τό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, ὄντας μάλιστα μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν "Ἐκκλησιῶν"!

Μά πάντοτε ἔτσι γινόταν στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν ἄρχιζε νά κηρύσσεται αἵρεση.

Στήν ἀρχή ἡ αἵρεση κηρυσσόταν ἀπό λίγους καί ἄν ἐπεκτεινόταν στήν συνέχεια, μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού βρισκόταν μέχρι ἐκείνη τήν στιγμή σέ κοινωνία καί μέ τούς κηρύσσοντες αἰρετικά ἄρχιζε ἡ ἀντίδραση.

Κατ' ἀρχήν μέ ἔλεγχο καί μέ διαμαρτυρίες καί στήν συνέχεια μέ τόν μοναδικό προτεινόμενο ἀπό τούς Πατέρες καί τήν Ἱερά μας Παράδοση δρόμο, **τήν ἀποτείχιση** ἀπό τούς κακοδόξους καί ἀπό ὄλους πού ἦταν κοινωνικοί πρός αὐτούς.

Εἶναι παράλογα καί ἐκτός πάσης πραγματικότητος ὅσα ἰσχυρίζονται οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου, ὅταν ὑποστηρίζουν ὅτι μέ τήν κήρυξη τῆς αἰρέσεως ἀλλά καί τήν ἐμμονή σέ αὐτή χάνεται τάχα αὐτόματα ἡ ἱερωσύνη ἀπό ὅλη τήν Ἐκκλησία, καί ἐπομένως, ἐπειδή ἐμεῖς ὑποστηρίζουμε ὅτι οἱ Λατινόφρονες καί Οἰκουμενιστές εἶναι αἰρετικοί, θά χανόταν ἡ ἱερωσύνη ἀπό τήν Ἐκκλησία!

¹ Βλ. τεύχη 28 καί 29 τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ "Ἅγιοι Κολλυβάδες".

² καί μέ ὄλους ὅσοι εἶναι κοινωνικοί πρός αὐτούς.

2. Πάντοτε οί Ὁρθόδοξοι στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναζητοῦσαν ἄλλους Ὁρθοδόξους στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης μέ τούς ὁποίους κοινωνοῦσαν καί ἀπό τούς ὁποίους πέραν τήν Ἀποστολική Διαδοχή.

Ἡ Ἀποστολική Διαδοχή σωζόταν μέσα στήν Ἐκκλησία. Μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀπό ἐκείνους πού ἔλεγχαν τήν αἵρεση καί στήν συνέχεια διέκοπταν τήν κοινωνία μέ τούς αἰρετικούς προέρχονταν οἱ Ὁμολογητές καί συνεχιζόταν ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀγῶνες, μέ διωγμούς τῶν Ὁρθοδόξων, μέ ἔξορίες, μέ βασανιστήρια, καί μέ θανάτους τῶν Ὁρθοδόξων Ὁμολογητῶν, ὅπως ἔγινε καί στήν μαρτυρική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τόν εἰκοστό αἰῶνα.

Β. Εἰδικώτερη θεολογική καί ἱστορική ἀνάλυση τῆς ἐνιαίας στάσεως τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅταν κηρυσσόταν αἵρεση

1. **Βαθμιαία καί σταθερά, λοιπόν, ἀπομακρύνθηκε ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τό σχίσμα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατ' ἀρχήν καί τήν αἵρεση στή συνέχεια, ὅπως αὐτό γινόταν πάντοτε μέσα στήν Ἐκκλησία.**

Μέσα σέ διωγμό καί ὄντας ἐμπερίστατη, μετά τόν θάνατο τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσσοτόμου, ἀνεξήτησε καί πῆρε τήν διαδοχή ἀπό τούς ἀγωνιστές καί Ὁμολογητές Ἱεράρχες τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, μέ τούς ὁποίους κοινωνῆσε πλήρως.

Μεγάλες μορφές τῆς Ρωσικῆς αὐτῆς Συνόδου, ὑπῆρξαν ὁ Μητροπολίτης Ἀντώνιος, ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας, καί οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καί ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος.

Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ἀναγνώρισε συνοδικά τίς χειροτονίες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγο καί τοῦ Θεοφίλου Ἰονέσκο καί τίς χειροτονίες τῶν Ἀρχιερέων μας, πού ἔγιναν στή συνέχεια ἀπό τόν πρῶτο ἀπό αὐτούς χειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπό μας Ἀκάκιο Παπᾶ.³

---

³ καί ἔδωσε ἐντολή στούς χειροθετηθέντες ἀργότερα Ματθαϊκοῦς, κυρό Κάλλιστο καί Ἐπιφάνιο, νά ἀναχειροθετήσουν ὅλους τούς ὑφ' ἐνός χειροτονηθέντες ἀδελφούς μας Ματθαϊκοῦς καί νά ἐνωθοῦν μέ τήν Σύνοδό μας.

Ἡ χειροθεσία ἐγινε, ἀλλά οἱ ἀδελφοί μας Ματθαϊκοί δέν ὑπήκουσαν στήν Σύνοδο τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου.

Τά τελευταῖα χρόνια ἡ ὑπό τόν Μητροπολίτη Βιτάλιο Ρωσική Σύνοδος κοινωνῆσε μέ τόν Μητροπολίτη Κυπριανό τῆς Φυλῆς καί τούς Βουλγάρους καί Ρουμάνους ἀκαινοτομήτους Ὁρθοδόξους. Ἐκ παραλλήλου ὁμως εἶχε κοινωνία

2. Διαπιστώνουμε στις απαντήσεις της Ίερας Μονής Γρηγορίου ότι οι συντάκτες τους δέν μπορούν νά κάνουν, διάκριση, πότε οι Πατέρες μιλούν για **κεκριμένους αίρετικούς**, και για **αίρετικούς πού είναι υπόδικοι**, και μέ αυτόν τόν τρόπο οδηγούνται σέ έσφαλμένα συμπεράσματα.

Είναι, ώς γνωστόν, βασική και θεμελιώδης άρχή του Κανονικού Δικαίου ότι **κάθε παράβαση Ίεροϋ Κανόνος ή Ίερας Παραδόσεως πρέπει νά καταδικαστεί από ζώντα έπίσκοπο ή τήν Σύνοδο τών Ήπισκόπων τής Έκκλησίας, και στή συγκεκριμένη περίπτωση, λόγω τής φύσεως τών παραβάσεων τών Οικουμενιστών, όλόκληρων Πατριαρχείων δηλ. και τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών, από Πανορθόδοξη ή Οικουμενική Σύνοδο**⁴.

Χωρίς Συνοδική καταδίκη οι Έκκλησίες πού καινοτόμησαν και περιέπεσαν στήν αίρεση θεωρούνται **δυνάμει σχισματοαιρετικές**. Δηλ. υπόδικες σέ μέλλουσα νά συνέλθει Πανορθόδοξο-Οικουμενική Σύνοδο.

Μέ τήν έσφαλμένη λογική τών πλανωμένων Όρθοδόξων άδελφών μας τής Ίερας Μονής Γρηγορίου οϋδείς αίρετικός θά κινδύνευε από τούς Ίερούς Κανόνες πού είναι άπλά και μόνον γραμμένοι στό Πηδάλιον, εάν δέν ύπάρξει Σύνοδος ζώντων έπισκόπων, ή όποία και θά τούς εφαρμόσει. Άκριβώς όπως και ό κλέπτης, ή ό άπατεών ή ό φονεύς δέν κινδυνεύουν νά καταδικασθούν από τούς κανόνες του Ποινικού Δικαίου πού βρίσκονται καταγεγραμμένοι στόν Ποινικό Κώδικα, -(γιατί μόνοι τους δέν ενεργοποιούνται!)- εάν δέν συλληφθούν από τά νόμιμα όργανα τής Πολιτείας και δέν προσαχθούν σέ δίκη, όπου θά τούς άπαγγελθεί ή κατηγορία και θά έχουν τό δικαίωμα τής υπερασπίσεως, θά

και μέ τό έπίσης Οικουμενιστικό Πατριαρχείο τής Σερβίας και Ίεροσολύμων, και έπίσκοποί της, όπως ό Μάρκος Γερμανίας, κοινωνούσαν λειτουργικά κυρίως μέ τούς Σέρβους Οικουμενιστές έπισκόπους, οι όποιοι ήταν σέ πλήρη κοινωνία μέ όλους τούς Νεοημερολογίτες-Οικουμενιστές. Και οι πατέρες τής Μονής Κυπριανού και οι άκαινοτόμητοι Βούλγαροι και Ρουμάνοι Όρθόδοξοι διέκοψαν όρθως τελευταία τήν κοινωνία τους μέ τούς Ρώσους τής διασποράς πού άκολούθησαν τόν Μητροπολίτη Λαύρο. Μέ όλους αυτούς ύπάρχει έδαφος για συζήτηση και για κοινή όμολογία και άγώνα στους έσχατους καιρούς πού ζούμε, νά αντιπαλέψουμε τόν κοινό έχθρό, τόν αντίχριστο Οικουμενισμό.

Μετά τήν διάσπαση τής Ρωσικής Συνόδου τής Διασποράς (μετά τό 2000) αναφύονται και πάλι έλπίδες νά κοινωνήσουμε μέ τούς Ρώσους, πού άκολούθησαν τόν Μητροπολίτη Βιτάλιο και δέν κοινωνούν μέ τό Πατριαρχείο τής Σερβίας (και τών Ίεροσολύμων) και άκολουθούν τήν άυστηρή γραμμή του Άγίου Φιλαρέτου.

⁴ Βλ σχετικά π. Θεοδωρήτου *Ιερομονάχου*, «Τό ήμερολογιακόν σχίσμα, δυνάμει ή ενεργεία», Άγιον Όρος-Άθήναι 1973.

ἐξετασθούν τὰ ἀποδεικτικά μέσα πού τούς ἐνοχοποιούν ἢ τούς ἀπαλλάσσουν ἀπό τήν κατηγορία καί θά ἐκτιμηθοῦν ἀπό τούς δικαστές, καί τέλος μετά ἀπό διάσκεψη θά ἐκφωνηθεῖ ἡ ἀπόφαση μέ βάση τίς ποινές πού προβλέπει ὁ Ποινικός Νόμος, καί μέ βάση τή διαδικασία πού προβλέπει τό Ποινικό Δικονομικό Δίκαιο καί ἀπό τό νόμιμα συγκροτημένο δικαστήριο. Μέχρι τότε ὁ κλέπτης, ὁ ἀπατεών ἢ ὁ φονεύς κατηγοροῦνται ὡς κλέπτης, ἀπατεών ἢ φονεύς. Ἔτσι ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τούς κηρύσσοντες αἵρεση ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους κλπ.

Τούς προσάπτουμε τήν κατηγορία ὅτι εἶναι αἵρετικοί.

Πολύ περισσότερο, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά συγκροτεῖ Σύνοδο καί νά καταδικάζει ὄχι τόσο τήν κηρυττόμενη κακοδοξία, ἢ ὁποῖα πιθανόν νά εἶναι προκαταδικασμένη, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ ἡμερολογίου, ὅσο τῶν κακοδοξούντων ἀτόμων, τῶν φορέων δηλ. καί τῶν κηρύκων τῆς κακοδοξίας, τὰ ὁποῖα ἄτομα πρέπει πάντα νά δικάζονται καί νά καταδικάζονται ἀπό σύγχρονους Ὁρθοδόξους Ποιμενάρχες.

3. Αὐτά τὰ ἀποσαφηνίζει ὁ πολύς Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης χωρίς νά κάνει καμμία διάκριση, σέ Ἱερούς Κανόνες πού τάχα ἀφοροῦν ἐγκλήματα, (προσωπικές ἁμαρτίες), καί παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων πού ἀφοροῦν τήν πίστη, ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν καί λαϊκῶν, πού γιά τούς μέν πρώτους ἀπαιτεῖται δῆθεν Σύνοδος, γιά τούς δέ δευτέρους ὄχι, γιατί ἀφοροῦν τήν Πίστη (!) καί γι'αὐτό, γιά τούς δευτέρους, ἀπόλυται ἡ Θεία Χάρις αὐτομάτως καί χάνεται αὐτομάτως ἢ Ἱερωσύνη καί δέν χρειάζεται Σύνοδος γιά νά τούς καταδικάσει!

Αὐτό τό ξεκαθαρίζει ὁ Ἅγιος **ὅταν τονίζει τήν ἀναγκαιότητα συγκροτήσεως Συνόδου ζώντων ἐπισκόπων πού θά κρίνουν τίς σχετικές, (κάθε εἶδους), κανονικές παραβάσεις** μετά ἀπό ἔρευνα καί ἐξέταση:

*«Πρέπει νά ἠξεύρωμεν ὅτι τὰ ἐπιτίμια ὁποῦ διορίζουν οἱ Κανόνες ἤγουν τό καθαιρεῖσθω, τό ἀφοριζέσθω καί, τό ἀνάθεμα ἔστω, αὐτά κατά τήν γραμματικήν τέχνην εἶναι γ' προσώπου προστακτικοῦ, μή παρόντος, εἰς τό ὁποῖον διά νά μεταδοθῇ ἡ προσταγή αὕτη, ἐξ ἀνάγκης χρειάζεται νά εἶναι β' πρόσωπον παρόν. Τό ἐξηγῶ καλλιώτερα. **Οἱ Κανόνες προστάζουν τήν Σύνοδον τῶν ζώντων ἐπισκόπων** νά καθαίρουν τούς ἱερεῖς, ἢ νά ἀφορίζουν, ἢ νά*

ἀναθεματίζουν τούς λαϊκούς, ὅπου παραβαίνουν τούς Κανόνας. Ὅμως ἂν ἡ Σύνοδος δέν ἐνεργήσῃ ἐμπράκτως τήν καθαίρεσιν τῶν ἱερέων ἢ τόν ἀφορισμόν, ἢ ἀναθεματισμόν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοί καί οἱ λαϊκοί, οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργεία, οὔτε ἀφορισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι, ὑπόδικοι ὁμως, ἐδῶ μέν εἰς τήν καθαίρεσιν καί ἀφορισμόν, ἢ ἀναθεματισμόν, ἐκεῖ δέ εἰς τήν θεῖαν δίκην.

Καθώς καί ὅταν ἕνας βασιλεύς προστάξῃ τόν δοῦλον του νά δείρῃ ἕναν ἄλλον ὅπου τοῦ ἔσφαλεν, ἐάν ὁ προσταχθεῖς δοῦλος δέν ἐνεργήσῃ τοῦ βασιλέως τήν προσταγήν, ἄδαρτος ἔμεινεν ἐκεῖνος ὅπου ἔσφαλεν εἰς τόν βασιλέα, ὑπόδικος ὁμως εἰς τόν δαρμόν. Ὅθεν σφάλλουσι μέγਾਲως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι ὅπου λέγουσιν, ὅτι εἰς τούς παρόντας καιρούς ὅλοι οἱ παρά κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι, εἶναι ἐνεργεία καθηρημένοι. Ἰεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκεῖνη ὅπου ἀνοήτως τά τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μή νοοῦσα ὅτι ἡ προσταγή τῶν Κανόνων, χωρίς τήν ἐμπρακτον ἐνέργειαν τοῦ β' προσώπου, ἦτοι τῆς Συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καί πρό κρίσεως μή ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν.

Αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι φανερά ἐξηγοῦσι τόν ἑαυτόν τους μέ τόν ΜΣΤ' Κανόνα τους, ἐπειδή δέν λέγουσι πῶς ἤδη εὐθύς ἐνεργεία εὐρίσκεται καθηρημένος ὁποῖος ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος δεχθῆ τό τῶν αἰρετικῶν βάπτισμα ἀλλά «καθαιρεῖσθαι προστάζομεν».

ἤγουν νά παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καί ἐάν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῆ μέ τήν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπό τήν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν».⁵

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Νικόδημος παραπέμπει στούς Ἁγίους Ἀποστόλους, πού ἐξηγοῦν τόν ἑαυτόν τους, τά πράγματα εἶναι ξεκάθαρα, ὅτι ἀπαιτεῖται συνοδική κρίσις καί ἀπόφασιν μετά ἀπό ἔρευνα καί ἐξέταση γιά τήν ἐνεργοποίηση τῶν ἐπιτιμίων, τῶν καθαιρέσεων, τῶν ἀναθεμάτων καί τῶν ἀφορισμῶν.

Ἡ πρόκειται τάχα γιά κανονική παράβαση, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος δέχεται τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν;

Εἶναι ἀπλῶς κανονική παράβαση, (προσωπική ἁμαρτία), ἡ ἀποδοχή τοῦ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν, ἢ εὐθεῖα παράβαση ὡς

⁵ Σημείωσις εἰς τόν Γ' Ἀποστολικόν Κανόνα

πρός τήν πίστη ἀπό τόν ἐπίσκοπο ἢ τόν πρεσβύτερο πού τό ἀποδέχονται;⁶

Εἶναι πέραν κάθε ἀμφιβολίας ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἢ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ συγκεκριμένου Ἱεροῦ Κανόνος σφάλλουν **περί τήν πίστη** καί καθίστανται **δυνάμει αἰρετικοί** καί γιά νά τούς ἐπιβληθοῦν τά σχετικά ἐπιτίμια πρέπει νά συνέλθει Σύνοδος καί μετά τήν ἀκρόαση, τήν ἐξέταση καί τήν ἔρευνα τῶν συγκεκριμένων περιστατικῶν θά ἐκδοθεῖ ἡ ἀντίστοιχη ἀπόφαση πού θά ἐφαρμόζει τούς σχετικούς Ἱερούς Κανόνες.

Γιατί σαφῶς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι λένε: **«καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν»**, ἤγουν (ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος) νά παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καί ἐάν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς **γυμνωθῆ μέ τήν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπό τήν ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν»**. Καί ἄρα κατά τήν ἀντιπατερική γνώμη τῶν ἀνωτέρω συγγραφέων, σέ ἀντίθεση μέ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τήν ἐρμηνεία τήν ὁποία οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κάνουν καί τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, δέν θά χρειαζόταν Συνοδική κρίση, ... ἀλλά θά στεροῦνταν αὐτομάτως τῆς Χάριτος καί θά ἐξέπιπταν τῆς Ἱερωσύνης ὅσοι δέχονται τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν ὡς αἰρετικοί!

Ἔπερ ἀνόητον κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον!

4. Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἀποδεικνύει τό ἄτοπο τῶν συλλογισμῶν τῶν ἀνωτέρω συγγραφέων, ὅτι δηλ. δέν ἀπαιτεῖται νέα καταδίκη τῶν καινοτόμων τοῦ 1924, ἐφ' ὅσον ἔχει καταδικασθεῖ ἡ καινοτομία αὐτή ἀπό τό 1583, ὅπως καί μέ τίς λοιπές δύο μετά ἀπό αὐτήν, (1587 καί 1593), **εἶναι αὐτές οἱ ἴδιες οἱ Σύνοδοι!**

Τά ἀδυσώπητα ἐρωτήματα πού τίθενται πρὸς τούς πλανωμένους Ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας εἶναι τά ἑξῆς:

- ❖ Γιατί ὑπῆρχε ἀνάγκη συγκροτήσεως τῶν Συνόδων αὐτῶν, (καί μάλιστα τριῶν!), τήν στιγμή πού ἤδη ἀπό τόν Ζ' Ἀποστολικόν Κανόνα εἶχε καταδικασθεῖ ἡ καινοτομία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πασχαλίου ἡ ὁποία θά προκαλοῦσε ἀναγκαστικό ἐορτασμό μαζί μέ τούς Ἰουδαίους ἢ πρὶν ἀπό τό Πάσχα τους, πράγματα τά ὁποῖα καί τά δύο ἀπαγορεύονται;
- ❖ Ἦ μήπως νομίζουν μερικοί ὅτι οἱ Ἀποστολικοί Κανόνες ... ἔχουν τάχα μικρότερη ἰσχὺ (!) ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων αὐτῶν καί κατά συνέπεια ἀπητεῖτο ἡ συγκρότησή τους;

⁶ Ὅπως ἀντιθέτως ἀνορθόδοξα καί πλανημένα πιστεύουν οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς.

- ❖ Ἀλλά καί κάτι ἄλλο, γιατί νά συνέλθει ἡ Σύνοδος τοῦ 1587, ἐφ' ὅσον εἶχε προηγηθεῖ ἐκείνη τοῦ 1583;
- ❖ Καί γιατί νά συνέλθει ἡ τοῦ 1593, ἐφ' ὅσον εἶχαν προηγηθεῖ οἱ δύο ἄλλες;
- ❖ Ἡ μήπως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἑορτολογίου δέν εἶναι ... θέμα Πίστεως;
- ❖ Ὅλες οἱ συζητήσεις (τά πρακτικά) καί στή συνέχεια οἱ ἀποφάσεις πού λαμβάνονται, ὅταν ἀποφαίνονται οἱ Ἅγιοι Πατέρες, τά πρακτικά δηλ. τῶν Συνόδων πού παρατίθενται σχολιαζόμενα ἀπό τόν Ἅγιο Νικόδημο, στά ὁποῖα καί γίνονται οἱ ἀντίστοιχες παραπομπές στήν μελέτες μας **ἀναφέρονται ἢ ὄχι σέ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν καί Πανορθόδοξων Συνόδων;**
- ❖ **Εἶναι αὐτές πού ἐξετάζουν, κρίνουν, καί ἀποφαίνονται,** ἢ μπορεῖ νά ἀποφαίνεται ὀριστικά καί τελεσίδικα ὁ ὁποιοσδήποτε πατέρας τῆς Μονῆς Γρηγορίου καί νά ὑποστηρίζουν ὅτι πάντοτε (καί μάλιστα ἀμέσως!) χάνεται ἡ Χάρις ἀπό τήν Ἐκκλησία ὅταν ὑπάρχει αἵρεση;

5. Ἀκόμη καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἀπόφαση τῆς Οἰκουμενικῆς ἢ τῆς Οἰκουμενικόν κῦρος ἐχούσης Πανορθόδοξου Συνόδου τελεῖ ὑπό τήν αἵρεση τῆς ἀποδοχῆς τῆς ὡς Ὁρθόδοξου διαχρονικά ἀπό τήν συνείδηση τοῦ Ὁρθόδοξου πληρώματος. Μόνον τότε εἶναι ἀποδεκτὴ ὡς Οἰκουμενική, ὅταν ἀποδειχθεῖ Ὁρθόδοξος⁷. Πόσο μᾶλλον εἶναι σχετικές καί ἄνευ οὐδεμιᾶς σημασίας ἀποφάνσεις προσώπων λίγης θεολογικῆς παιδείας, ἐλλειποῦς γνώσεως καί περιορισμένων δυνατοτήτων, ὡς οἱ περισσότεροι ἀσπαζόμενοι αὐτές τίς πεπλανημένες ἀπόψεις.

- ❖ Δικαιοῦνται, λοιπόν, οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς νά σφετερίζονται τό ἔργο καί τίς ἀποφάσεις μελλούσης νά συνέλθει

⁷«Ἐδῶ φυσικά δέν ἔχει καμμία θέση ἡ Θεολογία τῶν μοντέρων Ὁρθόδοξων, πού λένε: Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτελοῦν τά μέλη τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχουν ἀπό τόν Θεό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καθώς καί τήν κανονική χειροτονία καί, ὅταν συνέρχονται ἐν Συνόδῳ, σέ μία Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποφαίνονται ἀλαθῆτως κλπ. Καί δέν ἔχει ἐδῶ καμμία θέση μία τέτοια Θεολογία, διότι δέν φωτίζει κάποιον ἐπίσκοπο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔτσι ἀπλῶς, ἐπειδή ἔχει κανονική χειροτονία ἢ ἐπειδή συνέρχεται σέ Σύνοδο, ἔστω καί Οἰκουμενική ἢ ἐπειδή γίνεται κοινή προσευχή ἀπό ὅλα τά μέλη τῆς Συνόδου. Χρειαζοῦνται καί ἄλλες οὐσιαστικές προϋποθέσεις, δηλαδή τό νά εὑρίσκεται ἤδη ὁ ἐπίσκοπος σέ κατάσταση φωτισμοῦ.» Ἰωάννου Ρωμανίδου, Πατρικῆ Θεολογία, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 160.

Πανορθόδοξου-Οικουμενικῆς Συνόδου ἢ ὁποῖα θά ἀποφανθεῖ ὀριστικά;

6. Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ συγκρότηση Συνόδου γιά τήν καταδίκη τῆς α΄ ἢ τῆς β΄ αἵρέσεως εἶναι ἀπολύτως ἐπιβεβλημένη -ἔστω καί ἂν αὐτή ἔχει προκαταδικαστεῖ ἀπό ἄλλη προγενέστερη-, καθόσον σ' αὐτήν θά δικασθεῖ διαφορετικά κάθε ἕνας ἀπό τούς πρωτεργάτες καί τούς συνεργάτες τῆς κακοδοξίας, βάσει πάντοτε ποικίλων κριτηρίων, ὅπως αὐτό τό βλέπουμε ἐναργέστατα στά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἰδιαίτερος τῆς Ζ΄, καί συνεπῶς εἶναι τό λιγότερο ἀφελές τό φερόμενο ὡς ἐπιχείρημα τῶν ἐναντία φρονούντων:

Πρός τί ἡ ἀνάγκη συγκροτήσεως Συνόδου ἐφ' ὅσον ἔχει προκαταδικαστεῖ ἢ α΄ ἢ β΄ καινοτομία.⁸

7. Τό δικαίωμα πού παρέχει καί τήν ὑποχρέωση πού ἐπιβάλλει ἡ καταδίκη τῆς αἵρέσεως ἀπό Σύνοδο στό ἀπώτερο παρελθόν συνίσταται στήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἰρετικά κηρύσσοντος⁹ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου (ἡγουμένου ἢ γέροντος) κατὰ τόν ΙΕ΄ Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Συνόδου.

8. Γράφει ὁ Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παρεμβολῆς πρὸς τόν Κυκλάδων Γερμανόν τό 1937¹⁰:

«... Κατά τήν θεμελιώδη ταύτην τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀρχήν, τότε μόνον ἔχει κῦρος καί τά μυστήρια αὐτῆς ἀγιαστικὴν χάριν καί ἐνέργειαν, ὅταν αὐτὴ συστηθῆ ἢ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τότε μόνον αὐτὴ ἀπώλλυσι τό κῦρος αὐτῆς καί τήν ἀγιαστικὴν δύναμιν καί ἐνέργειαν τά Μυστήρια Αὐτῆς, ὅταν Αὐτὴ διὰ μίαν κακοδοξίαν κηρυχθῆ σχισματικὴ ἢ αἰρετικὴ ὑπὸ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἧς τήν ἔγκυρον γνώμην καί τελεσίδικον ἀπόφασιν διερμηγεύει ἡ Οἰκουμενικὴ καί Πανορθόδοξος Σύνοδος...»

Εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν οἱ κανόνες δίδουν τό δικαίωμα μόνον νά ἀποκηρύξουν τόν πρῶτον ἐξερχόμενον τῶν

⁸ Βλ. π. Θεοδωρήτου τήν ἀνωτέρω μελέτη στήν σελ. 5 ἐπ. καί 7.

⁹ Κατ' ἐξοχήν μετὰ Συνοδικήν κρίσιν: «Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην...» ΙΕ΄ τῆς ΑΒ. Ἀλλά καί πρὸ αὐτῆς παρέχεται τό δικαίωμα τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου καί ἐπαινεῖται ὁ τοῦτο πράττων καί δέν ἐπιτιμᾶται, ἀλλά ἀντιθέτως ἐπαινεῖται ὡς Ὁρθόδοξος, ὅπως ἔχουμε πλειστάκις σημειώσει.

¹⁰ Γνώμην τήν ὁποῖαν οὐδέποτε ἀλλάξε στήν πραγματικότητα. Καί ὅποιος ἐνδιαφέρεται ἄς μελετήσῃ τήν σχετικὴ βιβλιογραφία καί τά ἐπιχειρήματα στή σχετικὴ ἀνωτέρω μελέτη τοῦ π. Θεοδωρήτου.

ὀρίων τῶν παραδόσεων καί νά διακόψωσι πᾶσαν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ καί πρό Συνοδικῆς διαγνώμης καί νά καταγγείλωσιν αὐτόν εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον, μόνην ἀρμοδίαν νά δικάσῃ καί καταδικάσῃ αὐτόν καί νά κηρύξῃ αἰρετικόν ἢ σχισματικόν (σ.σ. καί ἐνεργεῖα). Τοῦτο ἐπράξαμεν καί ἡμεῖς στοιχοῦντες τοῖς θείοις καί ἱεροῖς κανόσι καί δὴ τῷ 15ῳ τῆς ΑΒ' Οἰκουμενικῆς.

Ἄν δέ ἡμεῖς ἀπερχόμενοι εἰς ἔξορίαν ὠνομάσαμεν τόν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν σχισματικόν καί τήν Ἐκκλησίαν σχισματικήν, τήν λέξιν σχισματικήν μετεχειρίσθημεν οὐχί ὑπό τήν ἔννοιαν ὑφ' ἣν μεταχειρίζεται ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἵνα σημάνῃ τήν ἀπόσχισιν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τήν συνεπεῖα ταύτης ἀποξένωσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καί τῶν μυστηρίων, ἀλλ' ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διά τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας ἀπέσχισεν ἑαυτόν καί τήν ἀκολουθοῦσαν αὐτῷ Ἱεραρχίαν τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τόν ἐορτασμόν τῶν ἐορτῶν καί τήν τήρησιν τῶν νηστειῶν.»

Τόν Ἅγιον Πρόεδρόν μας ἀκολουθοῦμε καί ἡμεῖς καί ὀνομομάζουμε **τούς Νεοημερολογίτες καί τούς Οἰκουμενιστές σχισματοαιρετικούς** κατὰ τό πνεῦμα καί τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί γι' αὐτό δέν εἶναι καθόλου ἀντιφατικά τά ὅσα γράφουμε καί τά παρερμηνεύουν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς Γρηγορίου¹¹.

9. Ἐμᾶς, βεβαίως, δέν μᾶς κλονίζει τό γεγονός ὅτι οἱ Ρῶσσοι τῆς Διασποράς εἶχαν πλήρη κοινωνία μέ τούς Νεοημερολογίτες καί τούς Οἰκουμενιστές, γιατί ἔχουμε μελετήσει ἐπισταμένα τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Τί γράφει, λοιπόν, ὁ Μέγας Ὁμολογητής Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐρμηνεύοντας αὐθεντικά τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Τό νά ποῦμε ὅτι τά μυστήρια τῶν (σ.σ. ἀκρίτων) αἰρετικῶν εἶναι ἄκυρα ὀδηγεῖ σέ κατάλυση τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐάν δηλ. ἐκλείπει αὐτομάτως ἡ Χάρις τῆς Ἱερωσύνης μέ τήν ἀντικανονική συλλειτουργία -(τῶν Ρῶσσων τῆς Διασποράς στό παρελθόν μέ τούς Οἰκουμενιστές)- πρὶν ἀπό κρίση Συνοδική, τότε χάνεται τό δῶρον τῆς Ἱερωσύνης καί μεταπίπτουμε στήν

¹¹ καί συγκεκριμένα ὁ π. Βασίλειος πρῶην Γρηγοριάτης καί νῦν Νεοημερολογίτης ἱερεὺς στήν ἀνωτέρω ἀναφερομένην ἐργασία του-ἀπάντησή του πρὸς ἡμᾶς.

είδωλολατρεία, πράγμα τό ὅποῖον εἶναι ἄτοπο. Δηλ. ἡ χριστιανική λατρεία μεταβάλλεται σέ εἰδωλολατρική στερουμένην Ἱερωσύνης, *«ὡς ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διά τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως»*.

Ἐπειδή πολλές φορές ἐπικράτησαν οἱ αἰρετικοί στήν Ἐκκλησία καί μάλιστα γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα, ὅσοι ἔλκουν ἀπό αὐτούς τήν χειροτονία καί οἱ μετά τῶν δευτέρων τούτων συλλειτουργήσαντες θά πρέπει νά θεωρηθοῦν κατά τήν ἀνορθόδοξη γνώμη τῶν ἀνωτέρω συγγραφέων καθηρημένοι, ἐάν ἡ καθαίρεση ἐπέρχεται αὐτομάτως μαζί μέ τήν ἀκριτη ἀκόμη παράβαση.

Ἐπομένως ὅλοι τότε θά εἶναι καθηρημένοι, οὐδαμοῦ θά εὐρίσκειται ἡ Ἱερωσύνη καί θά εἶχε πρό πολλοῦ ἐκλείψει ἡ Ἱερωσύνη πάνω στή γῆ καί ἡ σώζουσα Θεία Χάρις ἀλλά καί αὐτή ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ κακοδοξία πού ὑποστηρίζουν οἱ Γρηγοριάτες Πατέρες καί ἄλλοι πλανώμενοι ἀδελφοί μας ἐξαλείφει τήν Χάριν καί τήν Ἐκκλησία πάνω στή γῆ.

Διότι, ὅπως σημειώνει ὁ Ἅγιος Μέγας Ὁμολογητής Θεόδωρος *«πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»*.

Γιαυτό τό λόγο δέν βρέθηκε καί οὔτε βρίσκεται κανένας Ἅγιος πού νά τά διερεύνησε τά πράγματα μέ αὐτόν τόν ἀνορθόδοξο τρόπο καί οὔτε μᾶς παρέδωσε νά φυλάσσουμε τέτοια παράδοση:

«Οὐδεῖς τῶν Ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας ταῦτα, ὅτι μηδέ οἷόν τε οὕτε μήν ἐκδέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς».

10. Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγοῦνται ὅλα ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες καί ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, τόν ὅποῖον ὑπερασπίζεται ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης στήν ἐπιστολή του *Στεφάνῳ ἀναγνώστη καί τοῖς σύν αὐτῷ*.¹²

Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό παρατιθέμενον στή συνέχεια κείμενον, πού ἀνεγνώσθη καί στήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, πῶς μπορεῖ δηλ. νά εἶναι ἀπό Θεοῦ ἡ χειροτονία ἐνός Ἁγίου, (τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου), πού δέν χειροτονήθηκε ἀπό ἕναν ἀπλό αἰρετικό ἀλλά ἀπό αὐτούς τούς αἰρεσιάρχας, πρό κρίσεως ὁμως Συνοδικῆς:

«Τί λέγετε περί Ἀνατολίου (σ.σ. Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχί ἔξαρχος (σ.σ. Πρόεδρος) τῆς Ἁγίας Τετάρτης (σ.σ. Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδού ὑπό Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐκεχειροτόνητο, παρόντος καί Εὐτυχοῦς (σ.σ. τοῦ αἰρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τούς ἀπό αἰρετικῶν χειροτονηθέντας (σ.σ. πρό κρίσεως), ὡς καί Ἀνατόλιος ἐδέχθη (σ.σ.

¹² PG 99, 1105.

ἐγένετο δεκτός ἀπό τήν Δ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον). Καί αὐθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπέρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἁμαρτία ἀποθανεῖται, καί ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία».¹³

11. Παραβλέπουν οἱ ἀδελφοί μας αὐτοί πλανώμενοι ὅτι τό «ἐδέχθη ποτε ἡ Ἐκκλησία», τό «Οἱ γάρ δι' αἵρεσίν τινα παρά τῶν Ἁγίων Συνόδων ... κατεγνωσμένην», τό «ἐκεῖνο γάρ ἔκριναν οἱ παλαιοί δέχεσθαι βάπτισμα», τό «πλήν ἀλλ' ἔδοξε τοῖς περὶ Κυπριανόν, λέγω, καί Φιρμιλιανόν, τόν ἡμέτερον» ἀναφέρονται σέ Συνοδικές κρίσεις. Ὅλα τά σχετικά ἐπιτίμια, τά ἀναθέματα, οἱ ἀφορισμοί καί οἱ καθαιρέσεις ἔχουν ἐπιβληθεῖ ἀπό Συνόδους Οἰκουμενικές ἢ Οἰκουμενικόν κῦρος ἔχουσες.

Ὑπονοεῖται, λοιπόν, παντοῦ Συνοδική ἀπόφαση τόσο στό ἀνωτέρω κείμενο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου πού καί ἐμεῖς παραπέμψαμε, καί στό κείμενο τοῦ ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί στόν 1^ο Ἱερόν Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.¹⁴

Τό ἴδιο γίνεται μέ τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή στήν Ρώμη τό 641 ἐπί πάπα Ἰωάννου Δ΄ καί μέ τόν Ἅγιον Μαρτῖνον πάπαν Ρώμης τό 649 καί προηγουμένως στήν Καρχηδόνα τό 646, ὅταν κατορθώνει ὁ Ἅγιος Μάξιμος καί συγκαλοῦνται Σύνοδοι γιά νά καταδικάσουν τήν Μονοφυσιτικῆν-Μονοθελητικῆν αἵρεση.

Τό ἴδιο κάνει καί ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ὅταν συγκαλεῖ Σύνοδον στά Ἱεροσόλυμα τό 634 γιά τήν καταδίκη τῆς Μονοθελητικῆς-Μονοενεργητικῆς αἵρέσεως. Τά ἴδια δίδασκε ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος πολύ πρὶν συγκληθεῖ ἡ ΑΒ΄ Σύνοδος τό 861 ἐπί Μ. Φωτίου καί πρὶν τεθεῖ ὁ ΙΕ΄ Ἱερός Κανών: « Εἰ δέ τινες ἀποσταταῖέν τινος, οὐ διά πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλά δι' αἵρεσιν ὑπό Συνόδου ἢ Ἁγίων Πατέρων κατεγνωσμένην, τιμῆς καί ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς Ὁρθόδοξοι».¹⁵

12. Γιά τόν λόγο αὐτό γράφαμε μέ ἐπίγνωση:

«Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτά τά οἰκονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει καί δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀναθεματίζει.»¹⁶ Μετά ἀπό ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενικόν

¹³ Mansi, 12, 1042.

¹⁴ ἢ ἐν Καρχηδόνην Σύνοδος, βλ. Ἱερόν Πηδάλιον σελ. 366 ἐπ..

¹⁵ Βλ. σχετικά «Ἅγιοι Κολλυβάδες» τ. 28, σελ. 48 καί 49.

¹⁶ «Ἅγιοι Κολλυβάδες» Δεκέμβριος 2003, σελ. 8, κείμενο τῆς εἰσηγήσεως. Βλ. καί τ. 29 σελ. 14 καί τ. 28 σελ. 68.

κῦρος ἐχούσης Συνόδου, ὅπως σημειώσαμε καί ἄνωτέρω καί στίς ἀντίστοιχες μελέτες μας.

Μέχρι τότε οἱ Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες εἶναι δυνάμει σχισματοαιρετικοί.

Οἱ ἴδιοι οἱ Οἰκουμενιστές ὅταν λειτουργοῦν, κοινωνοῦν εἰς κρίμα καί εἰς κατάκριμα.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τούς ἐν γνώσει κοινωνοῦντας τῆ οἰκουμενιστικῆ αἵρέσει.

Μολύνονται ἀπό τήν αἵρεση.

Αὐτό διδάσκει καί ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅταν ἀναθεματίζει τούς ἐν γνώσει ὑβρίζοντας τίς Ἱερές Εἰκόνες.¹⁷, αὐτό ἐξηγήσαμε καί στά ἀντίστοιχα ἄρθρα μας.

13. Μετά τό ἀνάθεμα τοῦ 1983 κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς καί τό ἀντίστοιχο ἀνάθεμα ὑπό τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπό τόν Μακαριώτατο κ. κ. Χρυσόστομο, τούς Νεοημερολογίτες καί τούς ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιστρέφοντες τούς δεχόμεθα χρίοντες αὐτούς μέ Ἅγιον Μῦρον.

Σέ περιπτώσεις ὅπου βεβαιωμένα δέν ἔχει τηρηθεῖ ἡ τριττή κατάδυση στό Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐπιβάλλεται τό βάπτισμα τῶν προσερχομένων στήν Ἐκκλησία μας Νεοημερολογιτῶν.

Τοῦτο ἐπιβάλλεται μετά τίς προδοτικές ἐνωτικές συμφωνίες τοῦ Σαμπεζύ μέ τούς Μονοφυσίτες, τοῦ Μπαλαμάντ μέ τούς Οὐνίτες, τήν πλήρη ἐνωση τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τούς Μονοφυσίτες, τά οὐνιτικά συλλειτουργία τῶν πατριαρχῶν μέ τούς Παπικούς, τίς καθημερινές συμπροσευχές καί τά κοινά μυστήρια (γάμων, βαπτίσεων καί κηδεῶν) τῶν Νεοημερολογιτῶν μέ τούς αἵρετικούς καί τήν μετάδοση τῶν μυστηρίων σ' αὐτούς κυρίως στίς ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καί τόν ἐρχομό τοῦ Θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως στήν Ἑλλάδα, ὅποτε ἐν συνειδήσει πλέον οἱ Νεοημερολογίτες καί «Παλαιοημερολογίτες» Οἰκουμενιστές κοινωνοῦν κατά τά ἄνωτέρω τῆ Οἰκουμενιστικῆ αἵρέσει. Αὐτά τά

---

¹⁷ Βλ. Συνοδικόν τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Ζ΄ Συνόδου, Τριώδιον, β΄ ἔκδοσις «Ἀποστολικῆς Διακονίας», Ἀθήναι, 1993, σελ. 148. Βλ. καί τό ἀνάθεμα κατά τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τόν Αὐγουστο τοῦ 1983 ἀπό τήν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Μητροπολίτου Ἁγίου Φιλαρέτου:

« ... τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἵρετικοῖς ἢ σννηγοροῦσι, διαδίδουσι, ἢ ὑπεραμνομένοις τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν προσχήματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν **ΑΝΑΘΕΜΑ.**»

στό «Ὁρθόδοξος Μαρτυρία», Ἅγιον Ὄρος-Ἀθήναι 1985, σελ. 81.

ἀναπτύξαμε τὰ ἔχουμε γράψει πολλές φορές στό παρελθόν στό περιοδικό μας.¹⁸

14. Κατακλείουμε τήν μελέτη μας αὐτή μέ τό καθοριστικό γιά τήν Ὁρθόδοξη ἀντιμετώπιση τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως κείμενο τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, πού καί ἀνωτέρω ἀναφέραμε καί εἶναι ἐρμηνευτικό τῆς στάσεως τοῦ Ἁγίου Ταρασίου κατά τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδο:

« ... Ἐκζητήσωμεν οὖν καί πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τήν πίστιν ὁμολογήη ὀρθήν, εἰ μή χρήμασι κεχειροτόνηται, εἰ μή τι ἄλλο τῶν κατά τόν βίον αὐτοῦ ὑποπτευομένων καί ἠκουσμένων σφαλερῶν, ἀληθές.

συνιεράτευσαν οἱ ἐκ τῶνδε ἀποκρισάριοι ἀποσταλέντες, κἀκείνου τάχα τοῖς τῆς Ἐώας καί φροῦδα ἐντεῦθεν τὰ τῆς ἱερωσύνης, ὃ ἀπαγορεύσαντες πάντως, καταδεξόμεθα. Εἰ δέ τήν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπό τοῦ δεινός, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ, εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου, αὐτός δέ οὔτε αἰρετικός οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου, εἴτ' οὖν Σιμωνιανοῦ, κεχειροτονημένος, ὁμολογήη δ' ὁμως τήν πᾶσαν ἀλήθειαν, τήν τε πίστιν φυλάττειν καί τούς κανόνας ἀπαραιτώτους, τούς τε κατ' ἀμφοτέρα παρατετραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδείς ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρὸς αὐτόν. Ἀκατάγνωστος γάρ ὁ τοιοῦτος κατά τούς προδεδηλωμένους Ἁγίους (σ.σ. Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον καί Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον) καί δι' αὐτῶν κατά πάντας. Οὕτω τοίνυν καί κοινωνοῦμεν, καί ὑμῖν αὐτό ποιεῖν συμβεβουλευόμεθα. Ἐπεὶ εἰ περισσότερο διερεῦνηται, ἀποκρούεται μὲν, ὡς δέδεικται, τὰ τῶν Πατέρων παραγγέλματα, ἐκλιμπάνει δέ τοσοῦτον τό τῆς ἱερωσύνης

¹⁸ Ὅποτε διαπιστώνεται ὅτι δέν ἔχουν τίποτε τό νέο νά προσφέρουν οἱ ἐργασίες τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου. Γράφτηκαν γιά νά δικαιολογήσουν τήν κοινωνία τους μέ τούς κακοδόξους πατριάρχες καί ἀρχιεπισκόπους, πού εἶναι Οἰκουμενιστές καί γιά νά κατασυκοφαντήσουν τούς ἀγωνιζομένους Ὁρθοδόξους, τούς ἡρωικούς Ὁμολογητές τῶν ἡμερῶν μας πού μένουν πιστοί στό Πάτρια, ἀκολουθώντας τό Ἐορτολόγιον τῶν Ἁγίων Πατέρων, χρησιμοποιώντας τετριμμένα ἐπιχειρήματα καί στηριζόμενες σέ ἀνορθόδοξες καί ἐπισηφαλεῖς θεολογικές βάσεις.

3. Παραθεωροῦν ἐπομένως οἱ Γρηγοριάτες πατέρες τὰ κρίσιμα σημεῖα τῶν κειμένων μας, καί τῶν παλαιότερων μελετῶν μας, τὰ ὅποια εἶναι καθοριστικά καί ἀποφασιστικῆς σημασίας γιά τίς Ὁρθόδοξες θέσεις καί τὰ συμπεράσματα πού παρουσιάστηκαν στίς ἀντίστοιχες μελέτες μας, στό παρελθόν. Βλ. ἰδιαιτέρα «Ἅγιοι Κολλυβάδες», τ. 28 καί τ. 29. Πρόκειται γιά ἀποστομωτικές ἀπαντήσεις πρὸς τόν Οἰκουμενιστή μοναχό π. Βασίλειο τότε Γρηγοριάτη καί νῦν Νεοημερολογίτη ἱερέα πού δημοσιεύτηκαν καί στόν «Ὁρθόδοξο Τύπο».

δῶρον, ἐφ' ὃ τό Χριστιανοί καλεῖσθαι ἔχομεν, ὡς εἰς ἐθνικήν ἡμᾶς μεταπεσεῖν λατρείαν, ὅπερ ἄτοπον. Πρός γε καί ἀκριβομένους, οὕτω μηδέ ἐν Δύσει καί Ἀνατολῇ ἀφικομένους εὐρίσκειν τό ζητούμενον, ἀναδρομάδην καθαιρουμένων πάντων διά τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ἐπειδή προφανῶς τῷ Ρωμαίων προέδρῳ ἐπί Ταρσίουτῷ προειρημένῳ κατά τούς ἁγίους μέτρῳ στήναι. Διότι πολλά συνέβη καί συμβαίνει τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃ οὐδεὶς τῶν ἁγίων εὐρηται οὕτω διερευνήσας, ὅτι μηδέ οἷόν τε, οὔτε μήν ἐπέδωκε φυλάττειν ἡμᾶς. Ἐχει μὲν ταῦθ' οὕτως.»¹⁹

*Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιθεώρησις Ὁρθοδόξου
Πίστεως, Ζωῆς καὶ Ὁμολογίας
Στοιχεῖα συμφώνως τῷ Νόμῳ: Ἰδιοκτίτης, ἐκδότης,*

---

¹⁹ PG 99, 1106

διευθυντής: Π Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ Ν
Διεύθυνσις: Βαρδακουβλά 47, πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος- ΤΗλ: 0634/31805
ύπεύθυνος τυπογραφείου: Σανιδᾶς Κωνσταντῖνος
Ἰωαννίνων 6, Μοσχᾶτον
Ἐκδίδεται κάθε τρεῖς μῖνες-Ἀριθμὸς φύλλου: 29-Ἔτος ἐκδόσεως: 5ον

Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν

Οἱ διαστρεβλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας
καὶ οἱ κηρυσσόμενες κακοδοξίες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους
γιά τὴν αἰτιολόγησιν τῆς κοινωνίας τῆς
μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστὲς τοῦ Φαναρίου
καὶ τὶς ἄλλες αἰρετικὰ παρασυναγωγὰς
(γ' ἀπάντησιν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους)

Γιὰ νὰ μπόρῃσιν ὁ ἀντικειμενικὸς ἀναγνώστης νὰ ἐξαγάγῃ τὰ συμπεράσματά του ἀναφορικὰ μὲ τὴν στάσιν ποὺ ὀφείλου νὰ τηροῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅταν κηρύσσεται αἵρεσις, ὡς ἡ σήμερον κηρυσσομένη αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν κοινωνικῶν μὲ αὐτοὺς Νεοημερολογιτῶν καὶ ψευδοπαλαιοημερολογιτῶν-μνημονευτῶν ἀγιορείτικων Μονῶν, θὰ παραθέσωμε στὴ συνέχεια τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Νέο-παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου.

Α. Συνοπτικὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς κοινωνίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου μὲ τὸ Οἰκουμενιστικὸ Πατριαρχεῖο τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν ἄλλων κακοδόξων Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου μὲ τὸν τότε μοναχὸ π. Βασίλειο, καθοδηγούμενο ἀπὸ τὸν Γέροντά του, καθηγούμενο τῆς Μονῆς, π. Γεώργιο Καψάνη, ὑποστηρίζει ὅτι σήμερον δὲν ἔχομε συνοδικὴ κήρυξιν τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρὰ μόνον σποραδικὰς οἰκουμενιστικὰς ἐνέργειαι διαφόρων Οἰκουμενιστῶν καὶ πάντως ὁ Οἰκουμενισμὸς σήμερον εἶναι σὲ ὕφεσιν καὶ γιὰ τὸ δὲν δικαιολογεῖται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τῶν κοινωνούντων μ' αὐτόν.

Κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες πατέρες ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι προφανὴς καὶ ἐπομένως δὲν δικαιολογεῖται γενικότερα ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀποτείχιση τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες καὶ Οἰκουμενιστὲς ποιμένες κατὰ τοὺς ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου καὶ κατὰ τὸν ΛΑ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ στάση τῆς Μονῆς Γρηγορίου καὶ τῶν ἄλλων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν (μνημονευτῶν τῶν κακοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ καταληψιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, φερομένων ὡς πατριαρχῶν, πλὴν τῆς γεραρᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τῶν ἡρωικῶν ζηλωτῶν Πατέρων τῆς ἐρήμου), ποὺ ἐλέγχουν αὐστηρὰ τὶς διάφορες οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις, συμπροσευχῆς μετὰ αἰρετικῶν, οὐνιτικὰ συλλεΐτουργα-συνιερούργιες μετὰ τοῦ Πάπα, ἐνωτικὲς συμφωνίες, εἶναι, κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες μοναχοὺς, ἡ ἐνδεδειγμένη πατερικὴ στάση.

Κατ' ἐξαίρεση ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς Γρηγοριάτες ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας τῶν κακοδόξων ποιμένων,

α: ὅταν κηρύσσεται προφανῆς αἵρεση, ἐνῶ

β: ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μόνον ὅταν ὑπάρξει ἔνωση μὲ καταδικασμένους ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἢ μεγάλες τοπικὲς ἢ Πανορθόδοξες Συνόδους αἰρετικούς, διαφορετικὰ εἶναι καλύτερα νὰ παραμένουν οἱ Ὀρθόδοξοι σὲ κοινωνία μὲ τοὺς ποιμένες αὐτοὺς καὶ νὰ ἀναμένουν καταδίκη τους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γιατί στὸ κάτω-κάτω ποτὲ δὲν καταδικάστηκε κανεὶς κληρικὸς ἐπειδὴ δὲν διέκοψε τὴν κοινωνία μὲ τὸν κακοδόξο ποιμένα του πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

B. Ἀναλυτικὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου

"1. Ἡ στάση τῶν ἁγίων Πατέρων ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἦταν πάντοτε ἡ ἴδια."²⁰

2. Γιὰ ὅσους ἐνώνονται μὲ καταδικασμένους αἰρετικούς²¹

"Συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνες α' καὶ β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς συνόδου, ὅσοι προσχωροῦν στοὺς αἰρετικούς ἐκπίπτουν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἱερωσύνης. Ὡς ἐκ τούτου, οἱ Ἅγιοι Σάββας καὶ Θεοδόσιος μὲ ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς Παλαιστίνης ἐδήλωναν, ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους, παρὰ νὰ δεχθοῦν ἔνωση μὲ τοὺς Μονοφυσίτες.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντιμετωπίσθησαν καὶ οἱ ἐνώσεις τὰ ἔτη 1274 καὶ 1439. Οἱ Πατέρες δηλαδὴ διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ἔνωση τῆς Λυῶν (1274). Προετίμησαν μάλιστα τὰ βασανιστήρια καὶ τὸν θάνατο, ὡς οἱ ἁγιορεῖτες ὀσιομάρτυρες καὶ οἱ ὅσιοι Μελέτιος καὶ Γαλακτίων. Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἐπίσης συνιστοῦσε στοὺς Ὀρθοδόξους, νὰ μὴ ἐπικοινωνοῦν μὲ ὅσους ἀπεδέχοντο τὴν ψευδένωση τῆς Φλωρεντίας (1439), καὶ ἔλεγε "Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφεως.

3. Γιὰ ὅσους κηρύττουν αἵρεση.

Ὁ ἱερός Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἐρμηνεύων ὠραιότατα τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογία παρουσιάζει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει

²⁰ (Ἀντιπατερικὴ ἡ στάση τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαιιοημερολογιτισμοῦ," Ἅγιον Ὅρος 2000, σελ. 6)

²¹ (ἐνδ. ἄνωτ. σελ. 7-9)

αυτούς που κηρύττουν εντός αυτής αίρετικά δόγματα: "Τὴν αἵρεση τὴν ἀναφύουσαν, ἐὰν ἐξαπλωθῆ, κρίνει καὶ κατακρίνει ἡ Οἰκουμενικὴ σύνοδος". Μετὰ δὲ τὴν σύνοδο οἱ ἀμετανόητοι αἵρετικοὶ ἀπεκόπτοντο παντελῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Σὲ μερικές περιπτώσεις ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἀνωτέρω διεκόπτετο καὶ πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ὁ ιε' κανὼν τῆς ΑΒ' συνόδου ἐπιτρέπει τὴν πράξη αὐτῆ, ἐφ' ὅσον γίνεται μὲ σκοπὸ νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεση τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν. (Ὁ τονισμὸς τῆς προτάσεως ἡμέτερος). Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐκκλησιαστικὸ σχίσμα δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀπλό, ἡ τελικὴ κρίση καὶ ἡ ἀποκοπὴ τῶν αἵρετικῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὡς προαναφέραμε, ἀνετέθη στὶς Οἰκουμενικὲς συνόδους.

Αὐτὸ ἔγινε, διότι οἱ αἵρέσεις δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ συνειδητοποιηθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης δὲν ἦταν δίκαιο νὰ θεωροῦνται αἵρετικοί, πρὸ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως τῆς Οἰκουμενικῆς συνόδου, ὅσοι ἐκοινωνοῦσαν ἀπὸ ἄγνοια, γιὰ Οἰκονομία ἢ γιὰ κάποια ἄλλη αἰτία μὲ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ ἐκήρυττον αἵρετικὲς δοξασίες. Γι' αὐτὸ κανεὶς ἱερός κανὼν ἢ ἅγιος πατήρ δὲν ἐπέβαλε ποτὲ στὸ Ὀρθόδοξο πλήρωμα τὴν διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἵρετικούς πρὸ συνοδικῆς κρίσεως. Ἐπίσης κανεὶς κληρικὸς δὲν ἐτιμωρήθη ποτὲ γι' αὐτό, σὲ ἀντίθεση βεβαίως μὲ αὐτοὺς ποὺ συνέχιζαν τὴν ἐπικοινωνία μετὰ τὴν συνοδικὴ καταδίκη."

Καὶ συνεχίζει ὁ π. Βασίλειος:

"Ἀρκετὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἀποδεικνύουν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς αἵρετικῆς διδασκαλίας μέχρι τὴν τελικὴ καταδίκη τῆς μεσολαβοῦσε ἓνα διάστημα, μικρὸ ἢ μεγάλο. Στὴν περίοδο αὐτῆ ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε διὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια τοὺς "καινοῦς" διδασκάλους, ἐφαρμόζοντας τὴν ἀναγνωρισμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Πατέρες γραμμὴ τῆς Οἰκονομίας." Ἔτσι π.χ. ἐνῶ ὁ Μονοθελητισμὸς ἄρχισε νὰ κηρύττεται τὸ 615, οἱ κύριοι πολέμιοί του, ἅγιοι Σωφρόνιος καὶ Μάξιμος, δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν διακόψει τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς πρὸ τῶν συνόδων τῆς Δύσεως (640-649) ποὺ τοὺς ἀναδεμάτισαν."

Γ. Ἡ Ὀρθόδοξος ἀπάντησις γιὰ τὴν διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἀντιπατερικὴ βάση τῆς ἐργασίας, ὅπως ἀπεδείχθη στὶς προηγούμενες ἀπαντήσεις μας, ἀποτελεῖ ἡ θεωρία ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημόσυνου τῶν αἵρετικῶν γίνεται κυρίως(!), ὅπως ἐξάγεται ὡς τελικὸ συμπέρασμα καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὰ γραφόμενα τῆς Μονῆς Γρηγορίου), μόνον μετὰ ἀπὸ διάγνωση ποὺ θὰ κάνῃ

Οικουμενική ή Πανορθόδοξη Σύνοδος! Αυτό φαίνεται από το παρατιθέμενο πιο πάνω κείμενο: "Επειδή όμως το εκκλησιαστικό σχίσμα δεν είναι κάτι το απλό, ή τελική κρίση και ή αποκοπή των αίρετικών από την Έκκλησία, ως προαναφέραμε, άνετέδη στις Οικουμενικές συνόδους." Ως παραδείγματα αναφέρονται οί Άγιοι Σωφρόνιος και ό Μέγας Μάξιμος πού δεν είχαν τάχα διακόψει τό μνημόσυον των αίρετικών Μονοφυσιτών (Μονοθελιτών-Μονοενεργητών).

Συντριπτικά είναι ώστόσο τὰ ορθόδοξα επιχειρήματα πού κοινορτοποιοῦν τις αὐθαίρετες ἀπόψεις τῶν Γρηγοριατῶν πατέρων γιά τό δικαίωμα και τήν ὑποχρέωση τῶν Ὀρθοδόξων νά διακόπτουν τήν κοινωνία πρὸς τοὺς κακοδόξους ἐπισκόπους κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, κατ' ἐξοχήν πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης, ὅπως γράφαμε και τότε στή 6' ἀπάντησή μας: "Προσπαθοῦν, ὅπως βλέπουμε, ὁ π. Βασίλειος και ὁ π. Γεώργιος Καψάνης νά παρουσιάσουν τὸν ΙΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὡς δυνητικὸν παρά τήν ὁμόφωνη διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὀρθόδοξοι νά ἀποτειχίζονται ἀπὸ τοὺς ψευδεπισκόπους πού κηρύσσουν αἵρεση κυρίως και κατ' ἐξοχήν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης.

Ἡ μετὰ τήν Οἰκουμενική Συνοδική κατάκριση τῆς αἵρέσεως ἀποτειχίση εἶναι αὐτονόητος!

Ὁ ΙΕ' Ἱερὸς Κανόνας τῆς ΑΒ' Συνόδου ἐπιβάλλει στοὺς πιστοὺς, κληρο και λαό, τήν ἄμεση διακοπή τῆς κοινωνίας και τοῦ μνημοσύνου τοῦ δημοσίου και ἐπ' ἐκκλησίας αἵρετικᾶ κηρύσσοντος προέδρου, εἴτε ἐπίσκοπος εἶναι αὐτός εἴτε ἱερεὺς, εἴτε πνευματικὸς, ἡγούμενος, γέροντας.

Ἐρμηνεύοντας τὸν ΙΕ' Ἱερὸ Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ὁ Ζωναράς γράφει: "Ἐάν τυχόν ὁ πατριάρχης, ἢ ὁ μητροπλίτης, ἢ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι αἵρετικὸς, και ὄντας αἵρετικὸς κηρύσσει τήν αἵρεσιν δημοσίᾳ, και γυμνῆ τῇ κεφαλῇ, ἀντὶ νά διδάσκει τήν ἀλήθεια, συνεχῶς και ἀδιάντροπα μὲ θρασύτητα διδάσκει τὰ αἵρετικὰ δόγματα, αὐτοὶ πού ἀποσχίζονται ἀπ' αὐτόν, ὅποιοι και ἂν εἶναι, ὄχι μόνον δὲν τιμωροῦνται γι' αὐτὸ τό λόγο, ἀλλὰ ἀντιθέτως θά ἀξιωθοῦν κάθε τιμῆς, ἐπειδὴ χωρίζουν ἀπὸ τήν κοινωνία τῶν αἵρετικῶν· αὐτὸ δηλώνει τό ἀποτειχίζοντες (τοῦ κανόνος): (τό γὰρ τεῖχος, τῶν ἐντὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκτός, χωρισμὸς ἐστίν): διότι ἀκριβῶς δὲν ἀπομακρύνθησαν ἀπὸ Ἐπίσκοπον ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον και ψευδοδιδάσκαλον· οὔτε σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔκαναν, ἀλλὰ μάλλον ἀπήλλαξαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπὸ σχίσματα, ὅσον ἦταν δυνατόν ἀπὸ τήν πλευρά τους".

Τὰ ἴδια γράφει και ὁ Βαλσαμών:

"Ἐάν κάποιος χωρισθεῖ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, τὸν μητροπολίτην του ἢ τὸν πατριάρχην του, ὄχι λόγω κάποιου προσωπικοῦ ἁμαρτήματός του ἀλλὰ λόγω αἵρέσεως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος διδάσκει ἐπ' ἐκκλησίας ἀνερρυθριάστως κάποια διδάγματα ξένα του ὀρθοῦ δόγματος, και πρὶν ἀκόμη ὑπάρξει τελεσίδικη

καταδικαστική απόφασις για τὸν αἰρετικόν, καὶ πολὺ περισσότερο μετὰ τὴν διάγνωσιν, ἔαν ἀποπειχισθεῖ, δηλαδὴ χωρίσει ἀπὸ τὴν κοινωνία τοῦ ἐπισκόπου του, ὄχι μόνον δὲν θὰ τιμωρηθεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ τιμηθεῖ ὡς ὀρθόδοξος· διότι ἀκριβῶς δὲν ἀποσχίσθηκε ἀπὸ Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ ἀπὸ ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιο κάνει εἶναι ἄξιο ἐπαίνου, διότι δὲν τέμνει τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐνώνει καὶ τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ σχίσμα".

Ὁ δὲ Ἀριστηνὸς τονίζει ἐπίσης:

"Ἐὰν μερικοὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν κηρύσσοντα αἵρεσιν, (ἐπίσκοπον κλπ.), πού ἔχει καταδικασθεῖ ἀπὸ σύνοδον ἢ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ ὄχι γιὰ κάποιο προσωπικὸ ἔγκλημα, εἶναι ἄξιοι κάθε τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ὡς ὀρθόδοξοι".²²

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνεύει ἐπίσης τὸ σχετικὸν χωρίον στὸ Πηδάλιον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον:

"Ἐὰν οἱ ρηθέντες πρόεδροι, (ἐπίσκοποι), εἶναι αἰρετικοί, καὶ κηρύσσουν τὴν αἵρεσίν τους δημόσια, καὶ γι' αὐτὸ χωρίζονται οἱ ὑποκείμενοι σ' αὐτούς, καὶ πρὶν νὰ γίνῃ ἀκόμα συνοδικὴ κρίσις γι' αὐτὴν τὴν αἵρεσιν, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον γιὰ τὸν χωρισμὸν δὲν καταδικάζονται, ἀλλὰ καὶ τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς Ὄρθόδοξοι εἶναι ἄξιοι, ἐπειδὴ δὲν προξένησαν στὴν Ἐκκλησίαν σχίσμα μὲ τὸν χωρισμὸν αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλευθέρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν."²³

Τοὺς ἁγίους Πατέρες καὶ Διδασκάλους μιμήθηκαν καὶ οἱ Ἁγιορείτες Ὁσιομάρτυρες πού μαρτύρησαν ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος καὶ ἔγραψαν τὴν περίφημη ἐκείνη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαῆλ τὸν Παλαιολόγον, ἡ ὁποία εἶναι θεολογικώτατη καὶ πλήρης Θείων ἀληθειῶν.

Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μεταξὺ ἄλλων περιλαμβάνονταν καὶ τὰ ἑξῆς:

"Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Α' καὶ Β' ἐπινομασθείσης Συνόδου, ὅτι ὄχι μόνον ἀνεύθυνοι εἶναι ἀλλὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπαινοῦνται αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτούς πού εἶναι προφανῶς αἰρετικοί καὶ διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, καὶ πρὶν νὰ ὑπάρξῃ συνοδικὴ καταδίκη τους, ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἡ Ὄρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τὴν θεωροῦσε πάντοτε συγκοινωνίαν τελείαν μὲ τὸν μνημονευόμενον ἀρχιερέα καὶ τὸ φρόνημά του. Διότι ἔχει γραφεῖ στὴν ἐξήγησιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὅτι ἀναφέρει ὁ ἱερουργῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιερέως...καὶ ὅτι εἶναι κοινωνὸς αὐτοῦ καὶ τῆς πίστεως καὶ διάδοχος τῶν Θείων μυστηρίων... (καὶ) ὅτι

²² Ράλλη-Ποπλή "Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων". τόμ. Β' σέλ. 694.

²³ Ἱερὸν Πηδάλιον, ἔκδ. 1886, σέλ. 292.

μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία μὲ μόνην τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξος ὁ ἀναφέρων".²⁴

Τώρα τί λέτε, π. Γεώργιε καὶ π. Βασιλείε, καὶ οἱ Ἄγιορεῖτες οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες ἀντιπατερικὰ ἐδίδασκαν ὅταν, ὅπως ἀναφέρουν, ἐπαινοῦνται ὅσοι πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοῦ, ποῦ εἶναι προφανῶς αἰρετικοὶ καὶ διδάσκουν δημόσια, αἰρετικά διδάγματα, καὶ πρὶν ὑπάρξει συνοδικὴ καταδίκη τους;

Οἱ Ὅσιομάρτυρες ἔκοψαν τὸ μνημόσυνο τῶν Λατινοφρόνων πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης! Τοὺς Λατινόφρονες δὲν εἶχε ἀκόμη καταδικάσει καμμία σύνοδος... Ἦταν βεβαίως καθηρημένοι καὶ ἀναθεματισμένοι οἱ Λατινόφρονες κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ἀλλὰ κατὰ τὴν πράξιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθαιρετέοι καὶ ἀναθεματιστέοι, δὲν εἶχαν δὴλ. ἀκόμη καθαιρεθεῖ καὶ ἀναθεματισθεῖ, γιὰ νὰ στερηθοῦν καὶ νὰ ἐκπέσουν τῆς Ἱερωσύνης κατὰ τοὺς α' καὶ β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.²⁵ Βέβαια αὐτὸ τὸ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους!...

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν ἐνιαίαν διδασκαλίαν καὶ τὴν πράξιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὰ διδάγματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κάθε Ὁρθόδοξος ὀφείλει νὰ διακόπτει τὸ μνημόσυνο τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου καὶ ὅλων ὅσοι εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτόν. Ἰδιαίτερα ὅταν αὐτοὶ οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἔπονται τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν ἔρχονται σὲ προφανῆ ἀντίθεση μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κηρύσσουν ἐπ' ἐκκλησίας γυμνὴ τῇ κεφαλῇ αἵρεση.

"Ὅσοι μὲ ταπείνωσιν δέχονται καὶ ὑποτάσσονται στὴν Ἱερὰ Παράδοση εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια τὴν ἀρνοῦνται ἢ θέλουν ἀνθρωποκεντρικὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὸν Θεανθρωποκεντρικὸ χαρακτήρα τῆς ἐξέρχονται τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ."²⁶

Ἄραγε τί συμβαίνει ὅταν οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποῦ εἶχαν ἐνιαῖο ἐορτολόγιο, ὅταν δὴλ. δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Παράδοση 1600 χρόνων;

Κατὰ τὴν διακήρυξιν καὶ τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη ἔχουν ἐξέλθει τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πολὺ περισσότερο εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Σῶμα, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ:

²⁴ Δοκίμιον Ἱστορικόν, περὶ τοῦ σχίσματος τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς - καὶ τῶν ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδων γενομένων δολιοτήτων καὶ ἐκβιασμῶν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων - συγγραφὴν ὑπὸ τοῦ Ἄγιορεῖτου Μοναχοῦ Καλλίστου Βλαστοῦ, Ἄγιον Ὄρος 1895, ἐπανεκδόσις 1991, σέλ. 106-107.

²⁵ Βλ. καὶ τὸν α' τῆς Ζ'. Τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας βλ. στὴ συνέχεια τοῦ παρόντος.

²⁶ Γράφει καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης στὴν "Χριστιανική", 07.06.2001, σέλ. 5.

- όταν αΐρουν τὰ ἀναδέματα ποὺ ἐπέβαλαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατὰ τῶν Παπικῶν, ὅπως ἔκανε μονομερῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὁ μασῶνος ψευδοπατριάρχης Ἀθηναγόρας,

- ὅταν συναγελάζονται καὶ συμπροσεύχονται σὲ κάθε εὐκαιρία μὲ τοὺς κηρυχθέντες ὑπο τῶν Ἁγίων Πατέρων αἰρετικούς, προτεστάντες, παπικούς καὶ μονοφυσίτες, ἀλλὰ καὶ ἑτεροδρήσκους καὶ εἰδωλολάτρες (ὅπως γίνεται σήμερα ἀπὸ τὴν παγκόσμια ὀρθοδοξία καὶ τοὺς κακοδόξους φαναριώτες),

- ὅταν συνάπτουν συμφωνίες μαζί τους καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια πανάρχαιων αἰρετικῶν, (στό Μπαλαμάντ μὲ τοὺς Οὐνίτες, στό Σαμπεζὺ μὲ τοὺς Μονοφυσίτες)

- καὶ ὅταν συλλειτουργοῦν οὐνιτικὰ μὲ τὸν πάπα, οἱ Ἀθηναγόρες, οἱ Δημήτριοι καὶ οἱ Βαρθολομαῖοι, καὶ μεταδίδουν ἀκόμη καὶ τὰ μυστήρια στοὺς αἰρετικούς.²⁷

Ὁ ἀντικειμενικὸς Ὀρθόδοξος ἀναγνώστης ἄς βγάλει τὰ συμπεράσματά του.

Ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπισκόπους εἶναι ἐπιβεβλημένη καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνεῖαν τοῦ γνωστοῦ κανονολόγου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας **Νικόδημου Μίλας** καὶ δὴ χωρὶς νὰ χρειάζεται πρῶτα συνοδική καταδίκη τῆς ἀρξαμένης ἑτεροδιδασκαλίας. Πόσον μᾶλλον μετὰ ἀπὸ συνοδικές καταδίκες, ὅπως εἶναι ἐκεῖνες τῶν Παπικῶν, τῶν Προτεσταντῶν καὶ τῶν Μονοφυσιτῶν μὲ τοὺς ὁποίους κοινωνοῦν πνευματικά, συμπροσευχητικά καὶ λειτουργικά, κοινωνοῦντες ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον ποτήριον, Νεσημερολογίτες καὶ ἑτερόδοξοι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια συνεχῶς, ὡς ἀπεδείχθη.²⁸

Ἐρμηνεύει ὁ μεγάλος Σέρβος κανονολόγος:

"Ἐὰν ὅμως ἐπίσκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ πατριάρχης ἄρξῃται νὰ διακηρύττει δημοσίᾳ ἔπ' ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινὰ διδασχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες κέκτῃνται τὸ δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος νὰ ἀποσχισθῶσι πάραυτα τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καὶ πατριάρχου ἐκείνου, δι' ὃ οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθεῖ κανονικὴν ποινὴν, ἀλλὰ θέλουσι καὶ ἐπαινεθεῖ εἰσέτι, καὶ ὅσο διὰ τούτου δὲν κατέκριναν καὶ δὲν

²⁷ Βλ. σὲ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Διάλογοι χωρὶς προσωπεῖον", "Ο.Τ.", 12.07.02, τὴν προσλαλιά πρὸς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γερμανίας του καὶ σωματικά πλέον νεκροῦ τυμπαναίου μασῶνου πρῶην "πατριάρχου" Ἀθηναγόρα: Πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθει (τὸ κοινὸν ποτήριον). Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔλθει, διότι ἤδη ἔρχεται. Διότι ἤδη εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταλαμβάνετε πολλοὺς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ποτήριον καὶ καλὰ κάνετε. Καὶ ἐγὼ ἐδῶ ὅταν ἔρχονται Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται καὶ ζητοῦν νὰ μεταλάβουν τοὺς προσφέρω τὸ Ἅγιον Ποτήριον! Καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἴδιο γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν."

²⁸ Βλ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Οἱ διάλογοι χωρὶς προσωπεῖον", "Ο.Τ.". 12.07.02. Βλ. καὶ "Ο.Τ." 07.02.03, τὸ κείμενο τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, σχόλιο στὴν "Καθολικὴ".

ἐπαναστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπίσκοπων, ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καὶ ἐδημιούργησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀπήλλαξαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ὅσῳ ἠδυνήθησαν μέτρῳ τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως".

Αὐτὰ διδάσκουν οἱ ἀληθεῖς διδάσκαλοι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅχι ὅσα γράφει ὁ π. Βασίλειος στὴν ἐργασία του, ἀφοῦ δὲν κάνει καμμίαν ἀναφοράν στοὺς Ἁγίους Πατέρες οὔτε κἀν στὴν ἐρμηνείαν τοῦ μεγάλου Ἁγίου μας, τοῦ Ἁγίου Νικόδημου τοῦ Ἁγιορείτου στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ΛΑ' καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μεγάλου Φωτίου.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Μίλας τὴν ὁποίαν μᾶς μετέφερε στὰ ἑλληνικὰ ὁ Σέρβος Θεολόγος Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς, (νῦν ἐπίσκοπός του Σερβικοῦ Πατριαρχείου), εἶναι σὲ πλήρη συμφωνία μὲ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικόδημου τοῦ Ἁγιορείτου καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμπροσεύχεται ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὅχι μόνον μὲ ἑτεροδόξους αἰρετικούς ἀλλὰ καὶ ἑτεροθρήσκους, καὶ νὰ μᾶς λέει ὁ ὁ π. Βασίλειος ὅτι ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ τὴν ... "ἐκκλησία"! ὅταν διακόπτουμε τὴν κοινωνία αὐτῶν καὶ ἐκείνων πού εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς αὐτούς.²⁹

Δὲν λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ὅτι ἐχθροὶ του Θεοῦ δὲν εἶναι μόνον οἱ αἰρετικοὶ ἀλλὰ καὶ ὅσοι κοινωνοῦν μὲ αὐτούς, ἀναφερόμενος στὴ σχετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου;

Εἶναι φορέας τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὅταν συμπροσεύχεται καὶ μετὰ ἱερείων τοῦ Σατανᾶ, παστορισσῶν προτεστάντριων στὴν Καμπέρα τῆς Αὐστραλίας, στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀσίζη τελευταία;

Ἐκφράζει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅταν μεταδίδει τὰ μυστήρια στοὺς κατολύκους στὴν Ραβέννα;

Εἶναι ὀρθόδοξος πατριάρχης ὁ κ. Βαρθολομαῖος - (μετὰ τοῦ κ. Χριστοδούλου καὶ τοῦ κ. Μελετίου Καλαμαρά) - ὅταν συμμετέχει στὴν δαιμονολατρεία τῆς Καμπέρα ἢ στὶς πανδαιμονιακὰς ἐκδηλώσεις μὲ κοινὴ λατρεία καὶ συμπροσευχὰς μὲ Μωαμεθανούς, Βουδιστὲς, Ἑβραίους καὶ ὅλο τὸ συνοδύλευμα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ναί, μὲ μιὰ τέτοια "ἐκκλησία" ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, ἀγαπητοὶ Γρηγοριάτες πατέρες, δὲν θέλουμε νὰ ἔχουμε καμμία σχέση. Θέλουμε νὰ εἴμαστε ἐκτὸς αὐτῆς τῆς Ψευδοεκκλησίας τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου.

²⁹ σελ. 14 ἐπ. καὶ κυρίως σελ. 15 στὸ Ἀντιπατερικὴ ἢ στάση τοῦ Ζηλωτικοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ, Ἁγιον Ὄρος 2000.

Δέν ἀκούσατε ποτέ, Γρηγοριάτες πατέρες, τί διδάσκει ὁ Φωστήρας τῆς Ἐφέσου Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός;

"... πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς ὅτι ὅσον ἀποδίσταμαι τούτου καὶ τῶν τοιούτων, (τοῦ ἐνωτικοῦ πατριάρχου Μητροφάνους καὶ τῶν Λατινοφρόνων γενικῶς), ἐγγίζω τῷ Θεῷ καὶ πάσι τοῖς ἁγίοις, καὶ ὡσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσι, τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας".³⁰

Ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐπίσημες ἐρμηνευτικὲς διατάξεις τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου σαφῶς προκύπτει τὸ λογικὸ συμπέρασμα ὅτι:

Ὁ πρόεδρος (προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῆς ἐνορίας ἢ καὶ μικρῆς ομάδος Ὀρθοδόξων), εἴτε πατριάρχης εἶναι, εἴτε μητροπολίτης, εἴτε ἐπίσκοπος, εἴτε καθηγούμενος Μοναστηρίου, εἴτε γέροντας συνοδείας, εἴτε γέροντας ἐνὸς μοναχοῦ, εἴτε πνευματικὸς ἐνὸς πιστοῦ, ὅταν κηρύσσει δημοσίᾳ, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ μίαν κακοδοξίαν κατεγνωσμένην = κατεδικασμένην (ὄχι μόνον) ὑπὸ Συνόδου (ἀλλὰ καὶ) ἢ ὑπὸ Ἁγίων Πατέρων, τότε ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ποὺ ποιμαίνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν κακοδοξιῶν τοῦ Χριστιανοί, ἀποκτοῦν ἀμέσως τὸ δικαίωμα καὶ ἔχουν καθῆκον ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κανόνα νὰ τὸν ἀποκηρύξουν καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν του καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν τελεσίδικον καταδίκην τοῦ ψευδεπισκόπου ἢ ψευδοδιδασκάλου,

"οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται",³¹
ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγονται Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ὄχι αἰρετικοί,³² (ὡς αἰρετικὸν περιποιούμενοι, κατὰ τὸν ἅγιον Δοσίθεον τῶν Ἱεροσολύμων).

Πάνω λοιπὸν ἀπὸ κάθε πρόεδρον ἔδωσαν οἱ Πατέρες μας τὶς Ἱερὰς Γραφές, τὴν Ἁγίαν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Συνόδων, τὸ Σύνταγμα τῶν Θείων Κανόνων καὶ τοὺς Ἁγίους, τοὺς ὁποίους καὶ ἀκολούθησαν, χωριζόμενοι τῆς κοινωνίας, τοῦ αἰρετικοῦ προέδρου καὶ διακόπτοντες τὸ μνημόσυνόν του. Οἱ ἀδιάφοροι γιὰ τὴν Ἁγίαν Πίστιν, οἱ κόλακες, οἱ τυχοδιῶκτες καὶ γενικῶς ὅλο τὸ

³⁰ Ἀπολογία τοῦ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ρηθεῖσα ἐπὶ τῇ τελευτῇ αὐτοῦ αὐτοσχεδίως.

³¹ ΙΕ', Ἱεροῦ Κανόνος ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου

³² Βλ. σχετικᾶ: Περὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ μνημόσυνου καὶ τοῦ σχετικοῦ αὐτοῖς ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Α' καὶ Β' Ἁγίας Συνόδου, ἔκδ. "Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης", Ἁγιον Ὄρος 1993, σελ. 19.

σύστημα τῶν ὑπηρετῶν ἐνόχων σκοπιμοτήτων τοῦ αἰῶνος τούτου ἀκολουθοῦσαν τοὺς λυκοποιμένες, βοηθώντας τους στὸ ψυχοφθόρο τους ἔργο.³³

Ἀποδείξαμε στὴν προηγούμενὴ μας ἀπάντηση ὅτι ὄχι μόνον πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ συνοδικὴν διαγνώμην ἡ ὁποία δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Αὐτὸ ἔγινε γιὰ παράδειγμα μετὰ τὴν εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 754 πρὶν συγκληθεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787).

Οἱ Ὁρθόδοξοι-Εἰκονοφιλοὶ δὲν κοινωνοῦσαν μὲ τοὺς Εἰκονομαχοὺς καὶ ὄφειλαν νὰ μὴ κοινωνοῦν κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας συνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν 6' Εἰκονομαχικὴν Σύνοδον τοῦ 815, ἡ ὁποία ἀκύρωσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν καὶ ἐπεκύρωσε τὶς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου.

Καὶ σύμφωνα μὲ ὅλους τοὺς ἐρμηνευτὲς, Ζωναρά, Βαλσάμωνα, Ἀριστηνό, Ἅγιο Νικόδημο Ἁγιορείτη, Νικόδημο Μίλας, τοὺς Ὁσιομάρτυρες τοὺς ἔπι Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες, κατὰ τὸν Ἅγιο Μάρκο Εὐγενικό, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νὰ ἀποτειχίζονται ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ κηρύσσουν αἵρεσιν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης. Ἡ μετὰ τὴν Οἰκουμενικὴν συνοδικὴν κατάκρισιν τῆς αἵρεσεως ἀποτειχισις εἶναι αὐτονόητος!³⁴

---

³³ ὁ.π. σελ. 22.

³⁴ Γιὰ τὶς σχετικὰς ἀναφορὰς βλ. τὸ ἡμέτερον "Ἅγιοι Κολλυβάδες" τεύχος 28, σελ. 4 ἐπ..